ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobkyně: **H. W.**
zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3
poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018, č. j. OAM-519/ZA-ZA11-K07-2016

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018, č. j. OAM-519/ZA-ZA11-K07-2016 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Dne 1. 2. 2018 vydal žalovaný správní orgán rozhodnutí, kterým neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle §§ 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

2. Žalovaný dospěl po provedeném správním řízení k závěru, že žalobkyně ve své vlasti nevyvíjela žádnou činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. K možnému naplnění podmínek ustanovení § 12 písm. b) tohoto zákona pak uvedl, že nebyly naplněny ani podmínky důvodných obav z pronásledování z žalobkyní tvrzeného pronásledování z náboženských důvodů. Žalobkyně netvrdila pobyt blízké osoby na zdejším území, proto nebyly naplněny ani podmínky § 13 či 14b) zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že žalovaný dospěl po posouzení případu žadatelky k závěru, že nebyla ve své vlasti pronásledována, neseznal ani žádný důvod pro případné obavy z jejího návratu; je přesvědčen, že jí nehrozí azylově relevantní perzekuce.

II. Žalobní argumentace

3. Dle žalobkyně žalovaný v předchozím řízení o udělení azylu porušil § 3, § 50, § 68 ve spojení s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, § 12 písm. a) a písm. b) a § 14a zákona o azylu, čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, čl. 3 Úmluvy proti mučení a čl. 33 Ženevské úmluvy. Žalobkyně v obsáhlé žalobě poukázala na argumentaci žalovaného, ke které uváděla své námitky. Níže soud shrnuje stěžejní námitky podání žalobkyně.

4. Žalobkyně v České republice požádala o udělení mezinárodní ochrany, neboť byla v zemi původu terčem pronásledování ze strany čínských státních orgánů z důvodu praktikování svého náboženství. Žalobkyně byla od roku 2010 členkou Církve Všemohoucího Boha (Quannengshen), která je v Číně zakázána a vládou označena za sektu. S žalobkyní bylo provedeno několik podrobných pohovorů, během nichž správnímu orgánu dopodrobna vylíčila svůj azylový příběh. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uznává, že žalobkyně je příslušnicí Církve Boha Všemohoucího (resp. uvádí, že tuto skutečnost nelze zcela vyloučit). Zároveň žalovaný výslovně konstatuje, že z dostupných informací o zemi původu vyplývá, že členové náboženských menšin v Číně se obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek. Přesto však žalovaný dospěl k závěru o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni.

5. Žalobkyně namítá, že splňuje podmínky pro udělení azylu, ačkoliv správní orgán argumentuje, že žalobkyně nebyla v minulosti pronásledovaná, a z toho vyvozuje absenci odůvodněné obavy žalobkyně z pronásledování v budoucnu. Kromě toho se žalobkyni dle žalovaného nepodařilo v řízení prokázat, že by jí v případě návratu do vlasti hrozilo pronásledování nebo nebezpečí vážné újmy. K tomu žalovaná argumentuje, že v rámci řízení unesla svou část důkazního břemene, neboť poskytla správnímu orgánu konzistentní a podrobnou výpověď, zapadající do kontextu zpráv o zemi původu, z níž měl žalovaný vycházet. Je to naopak žalovaný, kdo nebyl schopen dostatečně prokázat, že k pronásledování žalobkyně již v budoucnosti nemůže dojít. Jednání, jemuž byla žalobkyně vystavená v minulosti, považuje na rozdíl od správního orgánu za pronásledování, a i pokud by žalobkyně v minulosti pronásledovaná nebyla, tato skutečnost by sama o sobě v kontextu zpráv o zemi původu a její konzistentní výpovědi neměla být jediným vodítkem pro vyloučení odůvodněné obavy z pronásledování.

6. Dále správní orgán uvádí několik dílčích vzájemně souvisejících námitek, týkajících se vycestování žalobkyně z vlasti, či integračních snah žalobkyně v České republice, a z těchto dílčích skutečností souhrnně vyvozuje postranní ekonomický záměr žalobkyně,

namísto její deklarované obavy z náboženského pronásledování. K tomu žalobkyně namítá, že správní orgán nesprávně a nepodloženě připisuje těmto skutečnostem význam ve vztahu k posuzování podmínek pro udělení mezinárodní ochrany, ačkoliv se nejedná o skutečnosti, jež by mohly jakkoliv relativizovat obavy žalobkyně z pronásledování nebo nebezpečí vážné újmy. Veškeré námitky obsažené ve druhém argumentačním okruhu odůvodnění správního orgánu se vyskytují i ve všech rozhodnutích u těch 8 žadatelů o mezinárodní ochranu, kterým správní orgán udělil mezinárodní ochranu formou azylu z důvodu odůvodněné obavy z pronásledování, coby členům menších křesťanských církví v Číně – tedy i tito úspěšní žadatelé přicestovali legálně se svými doklady a to přes pekingské letiště, je tak nejasné, na základě jaké metody dospěl správní orgán z týchž výtek a argumentů k opačnému závěru než u žalobkyně, a jakou výpovědní hodnotu těmto argumentům sám správní orgán připisuje.

7. Žalobkyně dále poukázala na rozložení důkazního břemena ve správním řízení s tím, že ona svoji část důkazního břemene unesla. Měla se proto uplatnit zásada v pochybnostech ve prospěch, a pokud žalovaný nebyl schopen žádným konkrétním způsobem zpochybnit tvrzení žalobkyně, která zcela odpovídají informacím o svévolném zadržování a mučení členů Církve Boha Všemohoucího, obsaženým v dostupných zprávách o zemi její původu, měl z nich v plném rozsahu vycházet i přes pochybnosti ohledně toho, zda se událost skutečně odehrála tak, jak to popisovala žalobkyně. Z napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný zpochybňuje skutečnost, zda byla žalobkyně před svým odchodem z vlasti terčem zájmu státních orgánů. Ačkoliv se žalovaný i meritorně vyjadřuje k incidentům popsaným žalobkyní (její ukrývání na střeše, když přišla policie k její souvěrkyni, zatímco vyloučení její dcery ze školy, problém se strážným, sousedy a další incidenty ponechává v podstatě bez povšimnutí), vzápětí dodává, že samotná žalobkyně se nikdy nestala terčem jakéhokoliv negativního jednání ze strany čínských orgánů a pouze využila znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následně vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti.

8. Pokud žalovaný uznává, že žalobkyně je příslušníkem Církve Boha Všemohoucího a zároveň z jím shromážděných zpráv dovozuje, že v Číně dochází k systematickému zatýkání, věznění nebo mučení příslušníků náboženských menšin, včetně členů Církve Boha Všemohoucího, nelze dospět k závěru o neudělení mezinárodní ochrany. Napadené rozhodnutí je dle žalobkyně nesrozumitelné a rozporuplné, když uvádí, že žalobkyně mohla své problémy vyřešit přestěhováním do jiné části Číny, přitom však zároveň žalovaný nepřipouští, že by žalobkyně jakékoliv problémy vůbec měla. Žalovaný své úvahy nepodporuje žádnými odkazy na konkrétní informace o zemi původu, které by nasvědčovaly tomu, že by žalobkyně po přestěhování do jiné části země jednoznačně unikla problémům se státními orgány a tedy že by její přesun byl účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě.

9. Žalobkyně namítla, že správní orgán se vůbec nezabýval možností udělení mezinárodní ochrany dle §12 písm. a) zákona o azylu, ačkoli dle žalobkyně mezi tato práva patří i právo na svobodu projevu či právo sdružovací. Přitom žalobkyně zřetelně uváděla řadu příkladů, kdy v minulosti došlo ze strany státních orgánů k zásahu do uvedených práv. Pro případ, že by měl správní orgán pochyby o logické propojenosti náboženství žalobkyně a politického přesahu její víry, žalobkyně prostřednictvím právního zástupce poskytla v závěrečném vyjádření k podkladům rozhodnutí odkaz na rozsudek, v němž

v obdobné situaci udělil australský soudní tribunál mezinárodní ochranu z důvodu politického pronásledování. Správní orgán však tento podklad vůbec nezařadil mezi podklady pro rozhodnutí, neb dle jeho slov nepřinesl ve věci „nic nového“.

10. Přestože je žalobkyně přesvědčena, že jí měla být udělena mezinárodní ochrana ve formě azylu, domnívá se, že rovněž splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu §14a zákona o azylu, a to zejména z důvodu jejího možného postihu souvisejícího s podáním žádosti o mezinárodní ochranu v jiné zemi. Z výpovědi žalobkyně v kontextu zpráv o zemi původu plyne, že by jí v případě návratu do Čínské lidové republiky mohlo hrozit nebezpečí vážné újmy v podobě nelidského či ponižujícího zacházení nebo potrestání. Závěry žalovaného, že by tomu tak nebylo, postrádají dostatečnou oporu ve správním spisu. Kromě obavy související s náboženským přesvědčením se žalobkyně obává i postihu za podání žádosti o mezinárodní ochranu v jiné zemi, a to s ohledem na to, že případ čínských žadatelů o azyl již byl medializován jak v ČR, tak i v zahraničí, včetně země původu žalobkyně. Žalovaný si přitom neobstaral žádné informace ve vtahu k nebezpečí hrozícího špatného zacházení nebo trestání právě v souvislosti s podáním žádosti o azyl v jiné zemi, přestože ze zpráv o dodržování lidských práv v Číně vyplývá, že čínské státní orgány postihují zvláště tvrdě křesťany, kteří se projeví veřejným způsobem. Namísto toho uvádí identické argumenty jako v části napadeného rozhodnutí věnující se neudělení azylu.

11. Závěrem žalobkyně poukázala na to, že správní orgán nesprávně a nepodloženě připisuje jiný význam skutečnostem jako je např. nalezení práce v České republice nebo poskytnutí nepravdivých informací při žádosti o vízum. Místo potřeby řešit meritum věci, tj. odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství, se žalovaný zabývá na několika stránkách meta-právními úvahami, když spekuluje o okamžitém opuštění pobytového střediska po uplynutí šesti měsíců, nalezení si práce a postupné integrace žalobkyně v české společnosti a lokálních náboženských komunitách. Snahu o řádnou integraci přitom v žádném případě nelze klást k tíži žalobkyně. Právo pracovat přitom požívá žadatel o mezinárodní ochranu po šesti měsících ode dne poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a realizace tohoto práva nijak neovlivňuje naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Za nerelevantní argument označila žalobkyně též to, že některé nepravdivé informace ze žádosti o vízum upřesnila správnímu orgánu až na základě jeho dotazu. Stejně tak by při posuzování jejího azylového příběhu nemělo hrát roli, zda společně s ní přicestovalo více osob, či kde podala žádost o udělení mezinárodní ochrany a jak se dostala do střediska Zastávka u Brna. Veškeré tyto námitky obsažené v odůvodnění správního orgánu se vyskytují i ve všech rozhodnutích u těch žadatelů o mezinárodní ochranu, kterým správní orgán udělil azyl z důvodu odůvodněné obavy z pronásledování – je tak nejasné, na základě jaké metody dospěl správní orgán z týchž výtek a argumentů k opačnému závěru než u žalobkyně a jakou výpovědní hodnotu těmto argumentům sám správní orgán připisuje.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou a účelovou. Ve svém vyjádření sdělil, že žalobkyně dle jeho přesvědčení pouze opakuje či shrnuje to, co říkala u pohovorů, případně svá tvrzení "upřesňuje" podle toho, jaké konkrétní nesrovnalosti správní orgán nalezl a v napadeném rozhodnutí zdůvodnil, případně svá tvrzení umocňuje ve snaze připsat jim požadovaný azylový význam. Žalovaný potíže, tvrzené žalobkyní, neshledal

azylově relevantními, a to především z hlediska nedostatku potřebné kvality i kvantity tvrzeného pronásledování. Správní orgán své závěry o tom, že žalobkyně nebyla v zemi svého původu skutečně pronásledována, podložil velmi rozsáhlou, podrobnou a logicky provázanou úvahou stran rozboru všech jejích zásadních tvrzení, které v celém svém souhrnu utvořily ucelený obrázek o situaci, která žalobkyni v zemi původu provázela. Žalovaný tuto úvahu učinil nejen přísně individuálně, kdy sama o sobě rozhodně obstojí, ale její správnost umocnil i tím, že ji podrobil komparaci s členy organizované skupiny čínských turistů, kteří v určitém období s obdobnými příběhy a organizováni stejným způsobem třetími osobami do České republiky přicestovali a v tomto období o mezinárodní ochranu požádali (pozn.: Správní orgán nalezl prakticky stejný "modus operandi" u asi 80 čínských turistů).

13. Žalovaný zdůrazňuje, že žalobkyně nikdy nebyla ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek byť jen kontaktována, natož zadržena či dokonce opakovaně zadržována, nebyla ani nikdy nalezena a ani se nikdy ona sama nestala terčem jakéhokoliv jednání, které popisovala u svých souvěrců, a to i přesto, že se právě tento závěr snaží v žalobě zpochybnit, zejména spekulacemi o tom, že jediným důvodem, proč dosud nebyla zatčena je, že umně policistům unikala. Žalovaný na mnoha místech odůvodnění napadeného rozhodnutí uzavřel, že tak, jak žalobkyně dané události popsala, k nim dojít nemohlo, přitom každou takovou úvahu řádně odůvodnil. Odkázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. října 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku.

14. Správní orgán tedy prioritně vycházel z toho, že konkrétní potíže uváděné žalobkyní není možné považovat za skutečnosti azylově relevantní, a to ani přesto, že její příslušnost k tvrzené církvi výslovně nijak nezpochybňuje. Pomocí rozšířených úvah (vnitřní přesídlení, vydání cestovního pasu, bezproblémové vycestování) žalovaný pouze umocnil své závěry o neexistenci tvrzeného pronásledování. Pokud jde o medializaci, žalovaný uvedl, že nebyl nikdy iniciátorem žádné z medializací. Naopak samotní vyznavači církví sami dobrovolně vystoupili a medializovali vedení svého správního řízení. I to svědčí o tom, že dotyční nemají skutečné obavy ze zveřejnění jejich případů, pokud se na tomto prostřednictvím svých právních zástupců nebo dokonce osobně podílejí.

15. K otázce rozložení důkazního břemene v řízení žalovaný uvedl, že naopak informace sdělené žalobkyní v jednotlivých pohovorech jsou vnitřně rozporné a vesměs neurčité. Nevěrohodnost je přitom umocněna i tím, že žalobkyně často neodpovídá na položené dotazy, jako by odpovídala na zcela jiné nevyřčené otázky, a pokud správní orgán trvá na odpovědi, často zaznívají zcela obecné, neurčité a vyhýbavé odpovědi. Je tedy zjevné, že žalobkyně tzv. "mlží" a říká minimum konkrétních údajů proto, aby nebylo možné napříč pohovory členů jejich organizované skupiny zjistit jejich propojení, případně rozklíčovat rozpory, vedoucí k snazšímu znevěrohodnění jejich azylových příběhů. Žalobkyně tedy praktikuje nejprve velmi obecné a vyhýbavé odpovědi tak, aby poskytly prostor pro tolik potřebnou konkretizaci "podle vývoje situace", avšak poté, co je správním orgánem přinucena odpovědět konkrétně, se rozpory či neochota konkretizovat své potíže začínají napříč pohovory vyjevovat. Přitom k otázce rozporů se žalovaný podrobně vyjádřil v napadeném rozhodnutí, kde zhodnotil zejména ty nejzávažnější. Žalobkyně na toto odůvodnění zcela rezignovala. Žalovaný tedy k tomuto žalobnímu bodu uzavírá, že sice nezpochybňuje věrohodnost výpovědí žalobkyně

ohledně její příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině či jejího tvrzení o životě v zemi jejího původu a konkrétních potížích, přesto však byl nucen konstatovat přítomnost řady okolností, značně snižujících její věrohodnost ve vztahu k dalším tvrzením stran skutečných důvodů odchodu z vlasti, příjezdu do ČR a požádání o mezinárodní ochranu. S ohledem na shora uvedené se jeví žalobní námitka ohledně rozložení důkazního břemene nadbytečná, neboť problém hodnocení věrohodnosti žalobkyně spočíval v rozpornosti její výpovědi, nikoliv v nedostatku důkazních prostředků.

16. Žalovaný podotkl, že žalobkyně mnoho dnů svoji situaci vůbec neřešila, když o mezinárodní ochranu požádala až 7 dní po svém přicestování. Správní orgán považuje za irelevantní žalobou navrhované důkazy odkazující na jiná řízení a rozhodnutí ve věci žádostí o mezinárodní ochranu podaných jinými osobami. Každá žádost o mezinárodní ochranu je správním orgánem vždy posuzována striktně individuálně na základě konkrétních skutkových okolností, stejně tak tomu bylo i v případě žalobkyně.

17. Doplňková ochrana nebyla žalobkyni udělena, neboť na základě individuálního posouzení případu žalovaný neshledal přítomnost opodstatněných obav ze skutečného nebezpečí vážné újmy. Skutečnosti prezentované v této souvislosti žalobkyní ani po zohlednění shromážděných podkladových informací o zemi původu netvoří logický předpoklad vystavení osoby žalobkyně riziku pronásledování či skutečného nebezpečí vážné újmy pro případ návratu do Číny. V tomto ohledu žalovaný odkazuje na konkrétní souvislosti uvedené v odůvodnění správního rozhodnutí.

18. Žalovaný shrnul, že neshledal obsah žalobních námitek způsobilým zpochybnit jím vyslovené závěry.

IV. Replika žalobkyně

19. Žalobkyně k odkazu žalovaného na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. října 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku uvedla, že tento je pro její případ neaplikovatelný, neboť žalobkyně poskytla podrobnou a konzistentní výpověď jak ohledně členství v církvi, tak o pronásledování, jemuž čelila a jehož se obávala. Žalobkyně ke své argumentaci odkázala na Příručku k postupům pro určování právního postavení uprchlíků a vybraná doporučení UNHCR (2006), a články na stránkách Právo či Novinky.cz. Žalovaný ve svém vyjádření oponuje tvrzení žalobkyně, že v rámci pohovorů poskytla ve vztahu k důvodům žádosti o mezinárodní ochranu konzistentní a vnitřně bezrozpornou výpověď bez zásadnějších nesrovnalostí. Z vyjádření žalovaného tedy plyne, že výpověď žalobkyně považuje za nevěrohodnou. Tato skutečnost však není zcela zřejmá ani z napadeného rozhodnutí. Žalovaný účelově hledá ve výpovědi žalobkyně jakékoliv skutečnosti, které mohou podpořit jeho závěr o její nevěrohodnosti a nedůvodnosti její žádosti o mezinárodní ochranu a tyto skutečnosti tendenčně vykládá zcela v její neprospěch. Činí tak na základě vlastních domněnek a spekulací, nikoliv na základě objektivně zjištěného skutkového stavu. Tato tendenčnost je zcela patrná mimo jiné z toho důvodu, že úspěšní žadatelé z Číny, kteří rovněž žádali o mezinárodní ochranu přibližně ve stejném období jako žalobkyně a rovněž prezentovali obavy z náboženské perzekuce, argumentovali obdobnými skutečnostmi (nepožádání o MO na letišti, vyřízení víza přes prostředníka, vycestování s vlastním cestovním dokladem přes pekingské letiště apod.), a těmto žadatelům byl udělen azyl. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2008, č. j. 47 Az 6/2007-93, v

němž krajský soud uvedl: „[s]právní orgán je povinen vycházet při rozhodování ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu (§ 3 správního řádu z roku 2004). Je porušením této zásady, pokud správní orgán opírá rozhodnutí o vlastní hypotézy, v důsledku kterých znevěrohodňuje výpověď žadatele."

20. Žalobkyně se dále ohradila vůči tvrzením žalovaného o „organizované skupině čínských křesťanů." Tato tvrzení nemají žádnou oporu ve správním spisu a skutečně se jedná pouze o ničím nepodložené domněnky a spekulace žalovaného. Pokud žalovaný uvádí, že řízení ve věci mezinárodní ochrany primárně nepředpokládá zapojení žadatele do pracovního procesu, je zároveň potřeba dodat, že zákon o azylu nepředpokládá, že toto řízení bude trvat více než dva roky. Zákon o zaměstnanosti omezuje vydání povolení žadateli o mezinárodní ochranu uplynutím 6 měsíců ode dne poskytnutí údajů k podané žádosti [srov. § 97 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti]. 6 měsíců je zároveň doba, která by obecně měla Ministerstvu vnitra postačovat k vydání rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany (srov. § 27 odst. 1 zákona o azylu). Pokud však žalovaný tuto dobu několikanásobně překročí, nelze od žadatele o mezinárodní ochranu očekávat, že bude pouze 24hodin denně pasivně čekat na rozhodnutí v pobytovém středisku a nebude se snažit jakkoliv zapojit do ekonomického života, případně vyvíjet jiné integrační snahy. Tvrzení žalovaného o ekonomickém motivu vycestování žalobkyně z Číny nemá žádnou oporu v její výpovědi. Je naopak zcela nelogické, aby cizinec vynaložil nemalé finanční prostředky na vyřízení víza přes prostředníka za účelem následného zaměstnání na území cizího státu, jehož jazyku absolutně nerozumí, na nekvalifikované pracovní pozici za minimální mzdu.

21. Žalobkyně upozornila, že podání žádosti o mezinárodní ochranu v řádu několika dní po příletu do České republiky, tedy zcela cizího kulturního prostředí, a v době platnosti krátkodobého víza, nelze považovat za podání žádosti s výrazným časovým odstupem. Žalobkyně v replice dále poukázala na listinné podklady – zprávu organizace Human Rights Without Frontiers, Amnesty International, vyjádření MZV ČR.

V. Posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s."), když žalobkyně i žalovaný s tímto postupem soudu výslovně souhlasili.

23. Ze správního spisu je patrné, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 8. 6. 2016. V žádosti uvedla, že se hlásí k náboženskému hnutí Quangnengshen (Všemohoucí Bůh), je vdaná a má dceru, která žije se svým otcem. Poslední místo jejího bydliště bylo ve městě H. v provincii S. Do České republiky přicestovala dne 1. 6. 2016, a to letecky z Pekingu do Prahy.

24. Při pohovoru dne 3. 8. 2016 se žalobkyně podrobně vyjádřila k důvodům, pro které ze země původu odcestovala. K odjezdu se rozhodla v roce 2016, když si vyřídila pas; nechtěla přímo do ČR, ale do nějaké země, kde je demokracie a náboženská svoboda. S vízem jí pomáhal její bratr ve víře, žádost podala osobně, doklad jí pak odevzdal bratr ve víře. Žádost sama nevyplňovala, pravdivé jsou údaje o její osobě, nesouhlasí její pracovní pozice a to, že cestuje za turistikou. Aby mohla vyjet, bylo třeba dodat doklady

o zaměstnání. Bratru ve víře zaplatila 50 000 juanů za vyřízení víza a letenky. Měla i zpáteční letenky, ale vracet se neplánovala. Peníze na cestu měla a další jí půjčil manžel. Žádné problémy s vycestováním neměla. Cestovala sama, protože její manžel má jinou ženu a její dcera není věřící. To, že neměla potíže s vycestováním, si vysvětluje tak, že ji hledá místní policie, nikoli policie celé Číny. O možnosti požádat o azyl se dozvěděla až v ČR. Od člověka v restauraci zjistila po příletu do ČR informace o mezinárodní ochraně a o tom, že musí jet do Zastávky u Brna. Dále sdělila, že se svým manželem se nestýkala už mnoho let, o svém odjezdu mu neřekla, dceři ano.

25. Dne 21. 10. 2016 se uskutečnil doplňující pohovor. Žalobkyně správnímu orgánu popsala strukturu a fungování své církve. Její členkou je od roku 2010, ale žádné osvědčení či důkaz nemá. Výtisk knihy u sebe neměla, uvedla, že si všichni knihu stahují z internetu do mobilního telefonu. Víru praktikovala čtením božího slova každý den, modlením, scházela se s ostatními v jejich domovech nebo na kukuřičném poli zhruba 2-3x do týdne, nejméně jednou do týdne. Většinou se scházeli v počtu 3-4 lidí, kdyby jich bylo více, byli by větším cílem. Žalobkyně uvedla, že sama byla vedoucí církve, ve skupině bylo asi 70 lidí, ale nebyla jediná vedoucí, vzájemně na sebe dohlíželi. Od spoluvěřících byla poučena, že v Číně jsou církve potlačovány, jejich členové jsou zatýkáni. Žalobkyně se vyjádřila k náboženské perzekuci v Číně. V roce 2012 čínská komunistická strana zahájila kampaň proti jejich církvi. Po 20. 12. 2012 v domě sestry Č. se žalobkyně skrývala před policií, která přišla sestru Č. zatknout. Žalobkyni se podařilo z domu utéci, dál bydlela u spoluvěrců. Když se vrátila domů pro nějaké věci, manžel jí sdělil, že ji doma hledala policie i představitelé jejich čtvrti. Odstěhovala se do rodiny spoluvěřících, následně do další, když hrozilo, že bude udána nevěřícími sousedy. V roce 2014 proběhla další kampaň proti jejich církvi. Syn sestry jí vyprávěl o mučení a věznění jeho matky. Ona sama následně potkala na ulici svoji dceru, která jí sdělila, že jí zrušili registraci ve škole. Jednou když vycházela ze čtvrti, zastavil ji strážce a chtěl vidět její průkaz, který neměla u sebe, dále jí chtěl prohlédnout tašku, kde však měla knihy s božím slovem. Tašku mu tak nemohla ukázat a utekla. On na ni volal, že pokud se nezastaví, že ji udá na policii. Asi dva dny poté se dozvěděla, že policisté chodí po té čtvrti s její fotkou a hledají ji. Opět se přestěhovala do další rodiny, kde musela nosit plátěné boty, aby nebylo slyšet, že v bytě chodí. Už nevycházela ven. K dotazu správního orgánu žalobkyně sdělila, že je nemyslitelné, aby se přihlásili na internet a stahovali si ze stránek knihy. Žalobkyně uvedla, že se nemůže vrátit, neboť by ji policie zadržela. Nikdy ve vlasti nebyla trestně stíhána, zatčena, ani neměla problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami.

26. Krajský soud dodává, že celá výpověď žalobkyně představuje několik stran protokolu. Proto nepovažuje za nutné ani možné, aby ji opisoval v úplnosti a v podrobnostech tak odkazuje na obsah Protokolů o výpovědi žalobkyně. Ostatně oběma stranám sporu je dobře znám.

27. Správní spis obsahuje dále písemné podklady, z nichž správní orgán při zpracování rozhodnutí vycházel. Konkrétně jde o Zprávu Ministerstva vnitra Velké Británie – Čína: Křesťané z března 2016, Zprávu Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie – Zpráva o lidských právech a demokracii za rok 2015, Zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických – Výroční zpráva o svobodě vyznání za rok 2015, Zprávu China Aid Association březen 2016 o Pronásledování křesťanů a církví v Číně čínskou vládou, Výroční zprávu Amnesty International 2015/2016, Zprávu Freedom House –

Svoboda ve světě 2016 – Čína, Výroční zprávu Human Rights Watch 2017, Informace OAMP: Církev Boha všemohoucího – Historie, struktura a věrouka.

28. Žalobkyně byla s podklady seznámena dne 12. 4. 2017. K nim se žalobkyně vyjádřila dne 27. 4. 2017 tak, že poukázala na relevantní úryvky ze zpráv. Navrhla doplnění podkladů, a to rozsudek Upper Tribunal ve Velké Británii č. AA/05877/2014 ze dne 8. 12. 2015 a Analýzu organizace Freedom House: Battle for China's Spirit z února 2017, rovněž pak Rozsudek Refugee Review Tribunal v Austrálii, RRT Case No. 1306011 ze dne 11. 6. 2014, neboť citované dokumenty potvrzují pronásledování křesťanských uskupení.

29. Soud přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Krajský soud dospěl po přezkoumání správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí k závěru, že správní orgán porušil jednu ze základních zásad správního řízení, a to hodnotit provedené důkazy jednotlivě i ve vzájemné souvislosti s tím, že je nutné přihlížet ke všemu, co vyjde v řízení najevo, a to jak v neprospěch, tak ale i ve prospěch žadatele. Soud je pak po seznámení se s veškerým spisovým materiálem i napadeným rozhodnutím žalovaného přesvědčen, že v daném případě správní orgán vyhodnotil situaci pouze v šíři, hovořící v neprospěch žadatelky, své úvahy v jednotlivých momentech pak podpořil vlastními hypotézami, které důkazně řádně nepodložil.

30. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

31. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

32. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se „*pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*" Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí „*státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...)nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou*." Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona „*pronásledováním nebo vážnou újmou není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a)*

nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmou."

33. Ohledně definice pojmu „pronásledování" odkazuje krajský soud ještě na čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (tzv. „kvalifikační směrnice").

34. Krajský soud připomíná, že pro přiznání postavení uprchlíka je obecně vyžadováno, aby měl žadatel o mezinárodní ochranu odůvodněný strach z toho, že on sám bude vystaven pronásledování, přičemž existence tohoto odůvodněného strachu nemusí být nezbytně založena výlučně na jeho vlastní zkušenosti. Pokud měl žalovaný pochybnosti o věrohodnosti některých tvrzení žalobkyně, bylo jeho povinností taková tvrzení jasně a zřetelně identifikovat, závěr o jejich nevěrohodnosti pečlivě odůvodnit a dovodit z něj závěry ve vztahu k posouzení důvodnosti žádosti. Předmětem posuzování věrohodnosti měly být zejména otázky náboženského přesvědčení a z toho vyplývajícího pronásledování v zemi původu (konflikty s policií či jinými státními orgány apod.). Místo toho žalovaný spojoval věrohodnost žalobkyně se skutečnostmi, které krajský soud považuje povětšinou za irelevantní pro posouzení důvodnosti žádosti o mezinárodní ochranu.

35. Krajský soud se seznámil pečlivě s rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 2. 2018, konstatoval, že je velmi rozsáhlé a podrobné, v popisné části odůvodnění, kde správní orgán konstatoval veškeré skutečnosti plynoucí z žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, z provedených pohovorů a z předložených podkladů.

36. Pokud jde o žalobkyní namítané pronásledování za uplatňování politických práv a svobod [§ 12 písm. a) zákona o azylu], žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla nic, co by svědčilo o tom, že ve své vlasti vyvíjela činnost, směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Krajský soud s tímto závěrem souhlasí. Žalobkyně výslovně uvedla, že nemá žádné politické přesvědčení a že nikdy nebyla členkou žádné politické strany či organizace. Neuváděla nic o tom, že by se jakkoliv politicky angažovala. Žalobkyně namítá, že byla pronásledována za uplatňování svobody projevu, práva vyhledávat a šířit informace a za uplatňování práva svobodně se shromažďovat a sdružovat. K tomu krajský soud uvádí, že setkávání několika osob v soukromých bytech za účelem praktikování víry nelze samo o sobě považovat za projev některého z politických práv zakotvených v druhém oddílu hlavy druhé Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina"). Jednalo se o projev svobody náboženského vyznání (ve smyslu čl. 15 Listiny), která v systematice Listiny nespadá mezi tzv. politická práva. Svoboda náboženského vyznání samozřejmě zahrnuje i právo jednotlivce praktikovat své náboženství či víru ve společenství s dalšími osobami, setkávání se souvěrci však není bez dalšího aktivitou podřaditelnou pod realizaci svobody projevu (čl. 17), shromažďovacího práva (čl. 19), či sdružovacího práva (čl. 20 Listiny). V některých případech se politická aktivita však může s praktikováním víry výrazně prolínat, za určitých okolností může dokonce i samo praktikování víry představovat zároveň nepřímý projev odporu vůči vládnoucímu režimu. V nyní posuzované věci však

tomu tak zjevně nebylo (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2009, č. j. 5 Azs 7/2009 – 98). Předmětné žalobní námitky jsou tedy nedůvodné.

37. Jádro žalobní argumentace nicméně směřuje k tomu, že žalobkyně má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství [ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu]. Žalovaný rozebral v odůvodnění skutečnost, že žalobkyně přicestovala zcela zjevně v rámci organizované skupiny údajných souvěrců, na základě víza, které, jak přiznala, získala na základě uvedení nepravdivých údajů a o azyl nepožádala ihned po příletu na letiště v Praze. Informaci o pravdivých údajích pak podala až k výslovnému dotazu správního orgánu. Pokud by nebyla na toto dotázána, zřejmě by údaje nesdělila. Toto pak dle přesvědčení žalovaného znevěrohodňuje výpověď žalobkyně. Na tomto místě však soud připomíná, že se jedná o ničím nepodloženou úvahu žalovaného, neboť nahlédnutím do správního spisu soud z pohovoru dne 3. 8. 2016 zjistil, že žalobkyně odpovídala na otázky žalovaného logicky a nerozporně, když nepravdivé údaje vysvětlila tím, že jinak by s Číny nemohla odjet. Nepravdivé pracovní zařazení bylo třeba pro povolení k výjezdu ze země, kdy ona sama práci neměla. Uvedla i kolik peněz uhradila za zajištění víza a letenek. Jak plyne z výše uvedených skutečností, žalobkyně vypovídala vcelku konzistentně a zásadně ze svého azylového příběhu nevybočila. Krajský soud pouze poukazuje na nesrovnalosti v tvrzení žalobkyně o čtení písma božího, když nejprve hovořila o tom, že si stahují knihy do telefonu, následně v azylovém příběhu opakovaně hovořila o schovávání hmotných knih. S tímto rozporem však žalovaný žalobkyni nekonfrontoval a ani v napadeném rozhodnutí se k němu nevyjádřil. Pokud jde o osobu žalobkyně, musí své závěry správní orgán jasně vyložit a dokázat, tedy založit své rozhodnutí na racionálních důvodech.

38. Úvahy o tom, že žalobkyně nepožádala o azyl ihned po příjezdu do ČR (resp. příletu), ale až po sedmi dnech, nemohou být podřazeny pod dosud jasně judikované situace, kdy žadatelé žádali o azyl až po mnohatýdenních pobytech v ČR, případně až s hrozbou vyhoštění po kontrolách policie. Postup žalobkyně není v daném případě rozhodně důvodem k závěru o jejích jiných záměrech. Nedůvodnost obav z pronásledování z náboženských důvodů pak ve svém rozhodnutí žalovaný spatřuje i ve skutečnosti, že žalobkyně je jednou ze skupiny čínských státních příslušníků, kteří do ČR přicestovali od července 2015 do srpna 2016 a nikdy předtím ani poté, všichni hovořili o dlouhodobém pronásledování a o tom, že se dříve neznali, což žalovaný přičítá organizované skupině, o jejíchž důvodech se dá dle jeho závěru pouze spekulovat. Krajský soud však v tomto závěru rovněž nespatřuje řádné odůvodnění neexistence oprávněných obav žalobkyně, neboť využití nabídky na zprostředkování víza u lidí, kteří mají obavy z dostižení místními policejními orgány ohledně účasti na nedovolených setkáváních náboženských souvěrců jistě nesvědčí o tom, že takové obavy tito věřící neměli a nemají. Argumentace žalovaného zde kromě jeho úvahy není ničím jednoznačně podložena a je tedy pouze podkladem k možné diskuzi, která by však musela být jednoznačně vyprecizována, což v napadeném rozhodnutí není.

39. Žalovaný dále poukazoval na to, že žalobkyně a ostatní čínští žadatelé o azyl v ČR využili zákonné možnosti a po uplynutí půlroční lhůty si nalezli zaměstnání a opustili pobytová střediska. Krajský soud je však přesvědčen, že tato lhůta byla uzákoněna za tím účelem, aby, pokud azylové řízení trvá déle, měli žadatelé tuto možnost a uplatnili se na pracovním trhu v ČR a současně se postarali o ekonomické náklady na svůj zdejší pobyt.

Tento záměr zákonodárce jistě nelze přičítat žadatelce k tíži a již vůbec nelze z uvedeného faktu dovozovat jakékoliv ekonomické důvody jejího přibytí do ČR.

40. V dalším rozboru žalobkyní uváděných skutečností dospěl správní orgán k závěru, že její víru v jí uváděné náboženství po jejích sděleních nelze vyloučit a že věřící se mohou v zemi původu stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů a bezpečnostních složek. Žalovaný provedl rozbor příkoří, se kterými se žalobkyně dle svých tvrzení měla setkat. Nevyjádřil se však ke zrušení školní registrace dcery žalobkyně, což je dle názoru krajského soudu událost vypořádání hodná. Krajský soud připomíná, že žalovaný se vůbec podrobněji nevěnoval stálému tlaku na tyto věřící, který spočíval v následku stálého stěhování žalobkyně a jejím snahám uniknout této policejní pozornosti. Místo toho zaujal pozici vyvrácení jí tvrzených obav z neustálého vyhledávání věřících tím, že argumentoval získáním cestovního dokladu a skutečností, že po žadatelce nebylo vyhlášeno velké pátrání.

41. Žalovaný na jedné straně v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatuje, že žalobkyně je příslušnicí Církve Boha Všemohoucího, a rovněž uznává, že z podkladů, které si opatřil ohledně situace v Číně, lze míti za prokázané, že příslušníci náboženských menšin mohou být v Číně terčem sledování a různých jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek. Přesto žalovaný učinil závěr, že v případě jmenované neshledal při návratu odůvodněný strach z pronásledování. Žalovaný uzavřel, že žalobkyně pouze využila znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, které jsou obecně známy, aby svými tvrzeními vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti, přestože ona sama ve skutečnosti ve své vlasti ohrožena nikdy nebyla. Dodal, že žalobkyni nikdo objektivně nebránil v její víře a jejímu vyznávání, nedošlo u ní k žádnému ohrožení, či porušení svobody jejího vyznání. Uvedený závěr žalovaného je ovšem jeho pouhou domněnkou či hypotézou, která není podložena žádnými konkrétními důkazy a navíc je v příkrém rozporu s předchozími závěry, kdy uznal, že žalobkyně je členkou deklarované církve (která, jak plyne z podkladů opatřených žalovaným, je nepochybně v Číně církví zakázanou), a že příslušníci náboženských menšin mohou být v Číně terčem jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek.

42. Odůvodnění nenaplnění podmínek § 12 písm. b) zákona o azylu, ač žalovaným velmi rozsáhlé, nelze věcně považovat za dostatečně vypořádané.

43. Soud musí dát za pravdu též další žalobní námitce, směřující k nedostatečnému vypořádání se s důvody pro neudělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a) zákona o azylu. Krajský soud předně považuje za nepřijatelné, že celé pasáže odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného ohledně nesplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany jsou zcela identické s odůvodněním, proč žalobkyně nesplnila podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Tato skutečnost nutně vedla k tomu, že se žalovaný dostatečným způsobem nevypořádal zejména s existencí nebezpečí vzniku vážné újmy, která by žalobkyni mohla hrozit v případě jejího návratu do Číny. Žalovaný argumentoval, že žalobkyně nebyla dlouhodobě pronásledována, tvrdila, že byla hledána, ale pro toto učinila jediné, a to měnila adresy bydliště. Zde si však soud dovoluje položit otázku, jakou jinou iniciativu měla žalobkyně v takovém případě vyvinout.

44. Krajský soud považuje za vhodné s ohledem na průběh dalšího správního řízení ve věci sdělit, že nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů shledal i závěry žalovaného

týkající se možnosti vnitřního přesídlení žalobkyně v rámci Číny, a to ať už je žalovaný vyslovil v souvislosti s posuzováním podmínek pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu nebo s posuzováním podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a téhož zákona (ostatně jednalo se o jedny z pasáží rozhodnutí, které byly zcela identické). Žalovaný zcela v obecné rovině konstatoval, že žalobkyně má možnost řešit svoji situaci přesídlením na jiné místo v rámci Číny. Vůbec v souvislosti s tím nevyhodnotil, zda by v jiné provincii žalobkyni pronásledování z náboženských důvodů nemělo hrozit. Přitom, jak vpředu již uvedeno, žalovaný učinil závěr, že příslušníkům náboženských menšin hrozí v Číně (jako celku) pronásledování ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek. Uvedené závěry žalovaného jsou ve zjevném rozporu. Závěr o možnosti vnitřního přesídlení žalobkyně pak nemá oporu v obsahu správního spisu. Pokud pak její vysvětlení o tom, že v době odjezdu mohla vycestovat, neboť po ní nebylo v zemi vyhlášeno velké pátrání, nepovažoval žalovaný za přesvědčivé, měl jednoznačnou povinnost svůj závěr opřít o jasně zjištěné a z podkladů doložené osvětlení opaku, který v zemi původu reálně funguje.

45. Pro úplnost pak soud poukazuje na odůvodnění recentního rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Azs 39/2019 ze dne 29. 8. 2019. Podstatná totiž není pouze sama formální kriminalizace členství v církvi, ale zejména uplatňování skutkové podstaty v praxi. Žalovaný se měl při svých úvahách zabývat zejména tím, zda může být žalobkyně v budoucnu vystavena pronásledování z důvodu svého členství v církvi, a to alespoň co do míry přiměřeně pravděpodobné.

46. K námitkám žalobkyně o nesprávnosti závěrů žalovaného v oblasti tzv. doplňkové ochrany pak soud připomíná, že správní orgán v této oblasti zcela rezignoval na svoji povinnost podložit své závěry dostatečnými a objektivními informacemi z různých zdrojů, neboť se vůbec nevypořádal se situací, že se žalobkyně po přicestování zpět do vlasti s propadlým datem možného turistického návratu stane pravděpodobně předmětem zájmu policejních orgánů již na samotném letišti a vůbec se nezabýval tím, co vše může následovat. Argument, že ročně Čínu opustí až 200 tisíc občanů za účelem turistiky je irelevantní, když právě okamžik jejich návratu, souladný s platností turistického víza, činí jejich cestování bezpečným. Žalovaný nemá žádné relevantní informace o tom, jaký je předpoklad bezpečného návratu neúspěšného žadatele o azyl do Čínské lidové republiky, nemůže tedy za daných podkladů souladně se zákonem o azylu vypořádat otázku případné azylově relevantní hrozby ve smyslu ust. § 14 a) zákona o azylu. Toto ustanovení upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Zde má pak soud na mysli zejména možný následek, spadající pod jeho písm. b) a d).

47. Pokud jde o Rozhodnutí ESLP ze dne 19. 10. 2017, v něm soud řešil stížnost žadatelky, která opustila Čínu z důvodu rizika špatného zacházení, které jí hrozilo v důsledku náboženského přesvědčení. Její žádost byla zamítnuta s tím, že její vysvětlení byla shledána nedůvěryhodnými. Toto rozhodnutí však dle přesvědčení krajského soudu nelze bez dalšího aplikovat na případ žalobkyně, neboť soud v její výpovědi žádné zásadnější

diskrepance neshledal a neměl tedy důvod hodnotit její výpovědi jako nevěrohodné. Naopak, v postupu žalovaného shledal zásadní nedostatky, které výše vyjádřil, a správnímu orgánu vyčítá porušení zásad správního řízení, vyjádřených v § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Krajský soud je přesvědčen, že žalovaný musí doplnit své podklady o zjištění možného bezpečného návratu žalobkyně do země původu a znovu zhodnotit všechny skutečnosti, které žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla i z pohledu vážnosti jejích obav z pronásledování z náboženských důvodů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, a to v celém kontextu podkladů, které popisují vážnost situace tamních věřících.

48. Krajskému soudu tedy po přezkoumání věci nezbylo, než žalobou napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení, spočívající jednak v jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, jednak v tom, že skutkový stav ohledně některých aspektů posuzované věci, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, neměl oporu ve správním spisu (§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.). Současně vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž bude žalovaný právními názory, vyslovenými krajským soudem v tomto rozsudku, vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

49. V dalším řízení tak žalovaný odstraní nedostatky, které mu tímto rozsudkem soud vytkl. Krajský soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Azs 39/2019 ze dne 29. 8. 2019, který uvedl, že *„v případech jiných žadatelů o mezinárodní ochranu ze skupiny tzv. čínských křesťanů přikročily krajské soudy ke zrušení rozhodnutí žalovaného, neboť dostatečně neodůvodnil, proč se rozhodl většině členů této skupiny mezinárodní ochranu neudělit, zatímco několika jejím členům ji udělil, a to prakticky s obdobným odůvodněním jako v případě rozhodnutí zamítavých.* (...) *Přesto je pro účely dalšího řízení žalovaného namístě připomenout, že je jednou ze základních povinností správního orgánu, vyjádřenou v § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly* (viz též rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009 - 233, bod 24).

50. K tomu krajský soud ještě dodává, že je mu z úřední činnosti známo, že Veřejná ochránkyně práv provedla z vlastní iniciativy šetření ve věci neudělení mezinárodní ochrany státním příslušníkům Čínské republiky hlásícím se ke křesťanskému vyznání. Krajský soud považuje za vhodné závěry plynoucí ze Zprávy Veřejné ochránkyně práv ze dne 31. 10. 2018, na kterou navazuje Závěrečné stanovisko ze dne 21. 6. 2019, ze strany žalovaného v dalším řízení zohlednit.

51. Na základě řádně zjištěného skutkového stavu věci pak z toho vyplývající právní závěry žalovaný odůvodní přezkoumatelným způsobem, splňujícím kritéria vymezená v § 68 odst. 3 správního řádu.

VI. Náklady řízení

52. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný ve věci úspěšný nebyl. Žalobkyni, které by jinak jako úspěšné ve věci náklady řízení příslušely, žádné náklady nevznikly, o čemž svědčí obsah soudního spisu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 12. prosince 2019

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně